

CSINTA SAMU 2021.05.04 23:35 Frissítve: 2021.05.04 23:43

Pecsétmizéria –

Csinta Samu publicisztikája

Kicsit félve írom le ezeket a sorokat, mivel alapvetően osztom a vidéki egyesületek, alsóbb osztályú „kiscsapatok” vezetőinek azon álláspontját, hogy a sajtó csak akkor foglalkozik velük, ha valami botrány tör ki körülöttük. Esetleg olyasmi történik, amin kedvükre köszörülhetik a nyelvüket a poénkodásra mindig hajlamos újságírók. Miközben a jelenség része az örök urbánus–rurális vitának, sok igazságot is hordoz, a hírversenyben való éllovas pozíció megszerzése vagy megtartása bizony sok esetben felülírja a mélyre ásás kötelességét.

Hogy mégsem megyünk el lekicsinylő legyintéssel a sajbábonyiak minapi ügye mellett, éppen azt kívánja megüzenni, hogy komolyan vesszük őket. Az eset történeti előzményei: a BVSC-Zugló–Sajóbábonyi VSE NB III-as labdarúgó-mérkőzés előtti ellenőrzéskor kiderült, hogy a vendégek mindkét kapusának orvosi igazolása lejárt, valamint további három labdarúgónak sincs érvényes pecsétje, így aztán nem is léphetnek pályára. A nem mindennapi esettel való szembesülést követően a sajbábonyiak edzője, Mészáros Ferenc elhagyta a Szőnyi úti pályát, tettét azzal indokolva, hogy hasonló amatőrismushoz nem hajlandó a nevét adni. Ilyen csak a hetvenes évek közepén esett meg vele, mondta a korábbi 21-szeres magyar válogatott labdarúgó, amikor a kajdacs ifiben futballozott. Kényszerűségből a középhátvéd Tóth István állt a vendégkapuba, amelyet a BVSC végül csak háromszor vett be, a 3–1-es eredmény semmiféle feltűnést sem kelt, hiszen nem történt más, mint hogy a Keleti csoport második helyén álló együttes hazai pályán verte meg a hátulról második helyezettet.

Azon is lehetne vitázni, hogy a pécsiek hajdani csatára vagy inkább az őt kínos helyzetbe hozó sajbábonyi vezetők követtek-e el „cserbenhagyásos gázolást” – amúgy útjaik azóta közös megegyezéssel elváltak –, ezúttal azonban talán érdemesebb a klubkultúra minőségéről elmélkedni egy sort. Miként fordulhat elő hasonló malőr az országos labdarúgó-bajnokság bármelyik osztályában csaknem fél évszázaddal az említett hetvenes évek után?

A mindenféle informatikai robbanások ellenére talán túlzás lenne elvárni, hogy – akár az érvényességi határhoz közeledő jogosítvány esetében – riadóztasson a számítógépes rendszer, bár így belegondolva nem is lenne akkora blödség. A műszaki fejlesztések jelentős részén amúgy is váratlanul adódó hibák szoktak hatalmasat lendíteni. Vélhetően azonban ez a feladat még jó ideig az emberi odafigyelés hatáskörében marad, azaz az intéző vagy technikai vezető vagy a munkatársa időről időre ellenőrzi a tényállást. És miután végigfutotta a számítógépes táblázatot vagy átnyálazta az igazolásokat, indokolt esetben jelzi a illetékesnek vagy egyenesen az érintetteknek, hogy rövidesen időpontot kell kérniük a sportorvoshoz.

Feltételezve és megengedve, hogy egy NB III-as csapat költségvetésébe nem feltétlenül fér bele egy orvos teljes vagy részleges munkaidejű foglalkoztatása.

De létezik egy másik jelzőrendszer is: a meccsek előtti játékvezetői ellenőrzés. Az előírások szerint mérkőzés előtt a bíróbrigád valamelyik tagjának kötelezően át kell néznie az igazolásokat, meggyőződnie az érvényességükről. Nincs kétségem afelől, hogy ez az esetek túlnyomó részében így is történik, bár az osztályok csökkenő sorrendjével ellentétes irányban szokott nőni az engedékenységek. „Tudod, Józsikám, csak jövő héten tudunk menni a pecsétért, de hát nincs annak a srácnak semmi baja, eszik-iszik rendesen, a nagyapja is százesztendős korában ment el, akkor is a lova rúgta agyon” típusú mondatoknak jómagam is voltam fültanúja, amikor játékvezetői ambícióit kiélő jó apámat kísérgettem meccsekre.

Igaz, az is a hetvenes években volt, és az is igaz, hogy nem BVSC-kaliberű helyeken, hanem többnyire puritán berendezésű falusi öltözőkben. Mindezzel csak akkor lehet gond, ha tényleg baj történik, márpedig olyan csapatokból is megengedhetetlenül sokan maradtak a gyepen, amelyeknél reggelente orvos ébreszti a futballistákat. Keresztényi jóhiszeműségemben odáig vetemedem, hogy még a következő párbeszédet is el tudnám képzelni: „Figyelj, Pistám, ennek a fiúnak a jövő héten lejár a sportorvosija, figyeljetelek rá, mert nem engedhetjük pályára.” „Rendben, Józsikám, kösz, hogy szóltál, rajta leszünk.”

De talán hagyjuk is e patriarchális viszonyrendszer felemlegetését, mert amennyi jó volt benne, annyi rosszat, visszaélést is szült. A kutya amúgy is valahol ott van elásva, hogy a klubok többségénél a minimális alapok sincsenek meg. A Sajóbabonyi Vegyész SE-nél vannak nagyobb hagyományokra visszatekintő egyesületek, de azért az 1952-es alapítási év sem lebecsülendő. A sport felértékelődésének, állampolitikai szintre emelkedésének évei voltak azok, és akik abban a közegben dolgozhattak, kiemelt státusúvá váltak, még ha Sztahanov élmunkás nevét nem is illett velük egy napon emlegetni. Megbízható, jó elvtársakkal az élükön, eggyel lejjebb pedig „csak” megbízható emberekkel, akik talán álmukban is felriadtak, ha beléjük villant, hogy Nagy II Bélának két hét múlva lejár a sportegészségügyi igazolványa.

Miközben sok egyesület megőrizte régi vágású nevét, a finanszírozási kavalkádban többségük elveszítette az ilyen típusú „napszámosságait”. Nemcsak azért, mert az öregek nyugállományba vonultak, majd egy rendezettebb világba költöztek, hanem azért is, mert az újdonsült klubtulajdonosok igyekeztek egyre kevesebb emberrel megoldani a feladatokat, annak minden következményével. A fokozódó teher alatt növekvő hibaszázalékkal, illetve a meg nem fizetett, de agyonszekált ember plebejus munkamoráljával. Konjunktúralovagok játékszereiként együttesek jelentek meg a semmiből, majd tűntek el a süllyesztőben. A köztes időben pedig többnyire csak a külsőségekben – a VIP-büfé kínálatában, a státusautók márkájában –

használták egy szolid alapokon nyugvó sportvállalkozáshoz. Szövetségi tisztségviselők beszélhetnének arról az amatőrismusról, amellyel egy-egy csapat képviselője beállított hozzájuk szerződésbejegyeztetéstől fegyelmi jellegű kérdésekig terjedő ügyekben. E klubok többsége ahhoz a hajóhoz hasonlított, amely felvont zászlóval, harsogó kürttel szeli a habokat, miközben a fedélközben néhányan megfeszített erővel igyekeznek betömködni a réseket, ahol minden pillanatban az elsüllyedés veszélyével áramlik be a víz. Abban a reményben, hogy sikerül elérni a következő kikötőt, illetve hogy egyszer megérik a szárazdokkba vontatás pillanatát, ahol alapos újjáépítésen eshet át a konstrukció. E pillanatot azonban csak kevesen érték meg.

Egy pillanatig sem kívánom azt sugallni, hogy a Sajóbábony esetében is hasonló süllyedésveszéllyel lenne dolgunk. Valószínűsíthetően egyszerű emberi mulasztás vezetett oda, hogy az edző autóba vágta magát, kijelentve, neki elég ebből. A szervezeti törékenységnek viszont ahhoz is lehet némi köze, hogy az SVSE az utóbbi években páternoszterként közlekedik a megyei bajnokság és NB III között. Most éppen lefelé, és nem a Szőnyi úti blama miatt, hanem azért, mert 33 forduló alatt mindössze 24 pontot sikerült összegyűjtenie.

Nem lévén tisztában a borsodi futball erőviszonyaival, nem tudhatom, találkozunk-e 2022 nyarán a sajóbábonyiakkal a harmadik osztályban, én mindenesetre szurkolok nekik. Annak is, hogy a kiesést követő szinte kötelező megtisztulás a hasonló apró ügyek zökkenőmentessé tételét is tartalmazza. Mert az már a klasszikus időkben is egyértelmű volt, hogy hajózni kell. Futballozni is. De valahogy úgy, hogy a sporttelep névadó hőse, a szomszédban született néhai Borostyán Mihály se forduljon a fal felé.

[A Nemzeti Sport munkatársainak további véleménycikkei itt olv](#)